

Jelica.

(Zgodba iz doline jagnjeniške.)

Yračali so se od pogreba; pust jesenski dan je bil. Siva, težka megla je legala nad zaspano zemljo. Jelica je tiščala robec na očeh in je jokala: ravnokar so ji bili pokopali ljubo, predrago mater v hladni grob. Mlajša sestra Danica, komaj petletna, je šla tiha poleg nje in ni vedela, zakaj joče Jelica; saj je mati vendar doma, tam v kuhinji, lonec žgancev na ognjišču, mirna in skrbna se ozira gotovo proti durim in pričakuje . . . Tako je mislila mala Danica in ni jokala kakor Jelica.

Prišli so do krčme. Pogrebci so šli pit sedmino, Danica in Jelica pa sta se odpravili proti domu, ki je belel izza košatega vejevja jablan in hrušek tam v dolini . . . Tiho sta hodili in sta molčali med potjo. Smrt, ki je bila pokosila ljubo mamico, je še prhutala v zraku s svojimi temnimi krili, grozna, strašna . . .

Komaj sta bili doma, pred pragom, je poklicala Danica:

„Mama! Mamika! — — Lačna!“

„Bodi tiho!“ je zajokala še huje Jelica. „Mamice ni več; v grobu je sedaj, njena duša pa v nebesih . . .“

„Mame da ni?! . . . O mama, zlata mamica! Kaj bo sedaj, kaj bom počela brez tebe?“

Jokaje je odprla Danica duri in je pogledala v kuhinjo: matere res ni bilo . . . Mrtva tišina vsenaokoli, kamor gre pogled. Ni je več dobre mamice pred sajastim ognjiščem; njenega toplega pogleda, njenih ljubeznipolnih, dobrih oči ni več najti med belim razpadajočim zidovjem; povsod mirnorazlita grobna tišina kakor v mrtvašnici.

Pa je bil prijeten dom včasih! Živel je oče in živel je brat Janez — a sedaj ju ni več. Umrta sta pred leti in ostale so le še mati in Jelica in Danica. Sedaj pa tudi matere ni več. Odšla je za dragim očetom v hladno zemljico . . .

Tako se je naselila smrt v prej tako prijetni in ljubeznivi dom. In strah je bilo zato Jelico in Danico.

Sami sta stali naenkrat na vsem širnem svetu, siroti brez staršev.

Danica je stopila v izbo. Bil je mrak v njej. Sedla je na pogrnjeno posteljo; tu si je zakrila beli obrazek v dlani in je jokala. Jokala je tudi Jelica; a njej, ki je bila že malo odrastla in ki je drugače razumela, kaj se pravi, živeti na svetu brez mame in ateja, je bilo še huje pri srcu.

„Kaj bova počeli, siroti, sedaj na svetu? Kdo naj nama daje jesti in piti? Kdo naju bo tolažil? — O mamika, o zlata mamica!“

Jelica je stopila k oknu in je spustila rulete; hladen mrak je legel v izbo. Plašno so zrle sive mračne stene na ubogi deklici. Tudi v vežo je šla nato Jelica in je zapahnila duri, ker se je bala.

Vrnila se je v izbo, sedla je na posteljo in si je posadila malo Danico v naročje. Plakali sta obe za umrlo mamico, lica na licih, srce ob srcu, mladi siroti. Ozrli sta se tuintam plašni proti durim in sta jokali naprej.

V zraku pa je krilila smrt in se je režala s svojo golo, ostudno lobanjo . . .

* * *

Bilo je mrzlo jutro, naletaval je sneg, in tedaj je šla Jelica od doma v svet; šla je v svet z žalostnim srcem, objokanimi očmi služiti. Mala Danica je pa ostala v vasi pri dobri ženici Julki.

Ostro je zapihal preko polja in ceste sever, huje je pritisnil mraz. Jelica se je zavila tesneje v lahno obleko, stisnila je natlačeno culico k prsim in je po spešila korake. Snežinke so se vrtele v zraku in so se tajale na njenem belem, lepem obrazku.

V mrazu in zimi je šla Jelica, sirota, od doma, iz doline jagnjeniške, v svet služiti in je jokala vso pot, vso dolgo pot. Zakaj spomnila se je na umrlo mamico, ki je bila skrbela prej za njo.

O Jelica, Bog s teboj!

Cvetinmirski.

